

7 Φεβρουαρίου 2020

Το παιδί με την παράδοξη οπτασία

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στα χρόνια που βασίλευαν ο Λέων και ο Αλέξανδρος, ένας άρχοντας στην Πελοπόννησο αγόρασε (από Σκυθικό γένος) ένα παιδί· το παρέδωκε, στη συνέχεια, στον ιερέα που ιερούργούσε στον ιερό ναό του αρχοντικού του και του παράγγειλε να το μορφώσει με σωστή παιδεία, διδάσκοντας το και τα γράμματα της Εκκλησίας. Καθώς το παιδί μάθαινε να βοηθάει και να εξυπηρετεί τον ιερέα στα εκκλησιαστικά του καθήκοντα, ο άρχοντας-όταν το παιδί έγινε δώδεκα χρονών- το ρώτησε: -Το γένος των Σκυθών, απ' όπου προέρχεσαι, είναι χριστιανοί;

-Όχι, άρχοντα μου, δεν είναι χριστιανοί, γι' αυτό νομίζω πως κ' εγώ είμαι αβάφτιστος.

-Και πως τόσον καιρό κοινωνούσες όντας αβάφτιστος; Κ' εγώ σε νόμιζα για χριστιανό, γι' αυτό και δεν εμπόδισα ποτέ τον ιερέα να σε μεταλάβει από το ζωπάροχο σώμα και αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Και το παιδί του αποκρίθηκε:

-Εγώ, άρχοντα μου, καθόλου μη γνωρίζοντας, καθώς έβλεπα τους άλλους να μεταλαβαίνουν, έκανα κ' εγώ το ίδιο.

Τότε ο άρχοντας εκάλεσε τον ιερέα και του είπε να βαφτίσει το παιδί. Ο ιερέυς έκαμε το μυστήριο και βάφτισε το παιδί. Κ' εκεί, στο τέλος, μετά την πρώτη λειτουργία, ήρθε το παιδί, νεοφώτιστο, προς τον άρχοντα, κρατώντας αναμμένη λαμπάδα. Κ' εκείνος του είπε:

-Πήγαινε στο ιερό και πες σ' εκείνον που σε βάφτισε να έρθει.

Φεύγει το παιδί, μπαίνει στο ιερό, όπου βρήκε τον ιερέα να ταχτοποιεί και να περικαλύπτει τα τίμια δώρα. Επιστρέφει, λοιπόν, στον άρχοντα και του λέει:

-Κύριε μου, εκείνος που με βάφτισε δεν βρίσκεται εκεί.

Ο άρχοντας απόρησε, πως ο ιερέυς έφυγε τόσο γρήγορα απ' το ναό, και ξαναλέει στο παιδί:

-Όπως σου είπα, πήγαινε και πες σ' εκείνον που σε βάφτισε να 'ρθει εδώ.

Πήγε ξανά το παιδί στο ιερό, βρήκε πάλι τον ιερέα, κ' επιστρέφοντας του λέει:

-Άρχοντα μου, εκείνος που με βάφτισε δεν είν' εκεί.

Γεμάτος έκπληξη για το γεγονός, ο άρχοντας, στέλνει έν' άλλο παιδί να καλέσει τον ιερέα. Πηγαίνοντας το δεύτερο παιδί εκεί, βρήκε τον ιερέα να ταχτοποιεί την άγια Πρόθεση και τον εκάλεσε να πάει στον άρχοντα. Μόλις έφτασε ο ιερέυς, τον είδε ο άρχοντας και ρωτάει το νεοφώτιστο παιδί:

-Δεν σου είπα «πήγαινε να φωνάξεις εκείνον που σε βάφτισε», κ' επέστρεψες λέγοντας μου «δεν είν' εκεί εκείνος που με βάφτισε»; Ετούτος εδώ ποιος είναι;

Και το παιδί του απάντησε:

- Άρχοντα μου, δεν με βάφτισε αυτός. Εκείνος που με βάφτισε είχε το πρόσωπο που έλαμπε ωςάν αστραπή· κ' εκείνος είχε τελέσει και τη θεία μυσταγωγία. Και όταν λειτουργούσε κείνος ο αστραπόμορφος, αυτός ο ιερέυς στεκότανε γυμνός έξω από την εκκλησία, δεμένος με αλυσίδες στα χέρια και στο λαιμό, ενώ τον κρατούσαν γερά δύο κατάμαυροι Αιθίοπες, φοβεροί και βρωμεροί. Κι όταν εκείνος ο ηλιόμορφος τέλειωσε τη θεία μυσταγωγία, όντας ακόμη μέσα στον ιερό ναό, εγώ έφυγα κ' ήρθα εδώ, άρχοντα μου, σ' εσένα. Μετά, όταν μ' έστειλες να τον φωνάξω, πήγα, μα δεν τον βρήκα εκεί.

Όταν ο άρχοντας άκουσε όλα τούτα τα λόγια του παιδιού, απόρησε και τρόμαξε πολύ· πιάνει, λοιπόν, από το χέρι τον ιερέα, μπαίνει στο δωμάτιο του και του λέει:

-Τί είναι αυτά που λέει το παιδί, άνθρωπε μου;

Και τότε ο ιερέας, προσπέφτοντας στα πόδια του άρχοντα, του λέει, με δάκρυα στα μάτια:

-Αφού ο Κύριος και Θεός μας εφάνέρωσε γεγονότα της ζωής μου, δεν θέλω πια να τα κρύβω απ' τον άρχοντα και κύριο μου. Εμένα, κύριε μου, όταν βρισκόμουνα ακόμη στην ιδιαίτερη πατρίδα μου, μ' έβαλε ο εχθρός των ψυχών μας ο διάβολος σε πειρασμό κ' έπεσα σε θανάσιμο αμάρτημα. Όταν το πληροφορήθηκε ο επίσκοπός μου, μου έδωσε κανόνα και επιτίμιο να μην ξαναλειτουργήσω πια ποτέ. Ωστόσο, εγώ, όντας φτωχός και μη μπορώντας να ζήσω χωρίς τα χρήματα που έβγαζα απ' τήν ιερωσύνη, έφυγ' από τον τόπο μου κ' ήρθα εδώ. Τότε, άρχοντα μου, με σπλαχνίστηκες, με λυπήθηκες βλέποντας με σε ξένον τόπο και σε κατάσταση φοβερής φτώχειας, και με προσέλαβες να λειτουργώ στον ιερό ναό σου. Κ' εγώ, ο άθλιος, αγνοώντας και καταπατώντας τη συνείδησή μου, αλλά και περιφρονώντας τη δίκαιη κρίση του Θεού και τις αιώνιες και φοβερές τιμωρίες, ιερουργούσα ίσαμε σήμερα. Αφού, όμως, ο Κύριος και Θεός μας έκαμε ν' αποκαλυφθούν τα κρίματά μου, από τώρα και στο έξης δεν είμαι άξιος ν' αντικρύζω το πρόσωπο σου, άρχοντα μου.

Κι ο άρχοντας, αφού τον άκουσε, του είπε:

-Καλέ μου άνθρωπε, ήταν καλύτερο και πιο συμφέρον σου να ζήσεις στη στέρηση και στη φτώχεια, κι όχι, για την πρόσκαιρη τούτη ζωή, να καταπατήσεις τη συνείδησή σου και να θανατώσεις τη ψυχή σου, τολμώντας ν' αγγίξεις τ' άχραντα και φοβερά θεία Μυστήρια! Γιατί, αν κατά τον λόγο του θείου και πρωτοκορυφαίου αποστόλου, οι άγιοι Άγγελοι γέρνουν από ψηλά να ιδούν τα φρικτά Μυστήρια, πως ετόλμησες να τ' αγγίξεις εσύ, όντας ανάξιος; Όμως, επειδή ο άγιος Θεός μας είναι φιλεύσπλαχνος και δέχεται όλους όσοι επιστρέφουν κοντά του ύστερ' από ειλικρινή μετάνοια, πήγαινε σ' ένα μοναστήρι, και πέρασε με γνήσια και καθαρή μετάνοια τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής σου. Ο Θεός θα φανεί σπλαχνικός και συγχωρητικός για την αμαρτία, στην οποία έπεσες. Γιατί, όπως πιστεύω, δεν υπάρχει άλλη χειρότερη αμαρτία από το να τολμά ο ιερέας, όντας ανάξιος, να ιερουργεί τα θεία μυστήρια.

Και με τα λόγια τούτα, που του είπε, του έδωσε και την άδεια ν' αποχωρήσει.

Πηγή: Π.Β. ΠΑΣΧΟΥ, *Αγγελοτόκος Έρημος*, Εκδ. Αρμός, σ. 103-106.